

Het woud van de pygmeeën

Op bevel van Michael Mushaha, de gids, kwam de olifantenkaravaan tot stilstand. De verstikkende hitte van de vroege middag, wanneer de dieren van het uitgestrekte natuureservaat zich terugtrekken om te rusten, kondigde zich aan. Een aantal uren stond het leven stil, de Afrikaanse aarde veranderde in een hel van brandende lava en zelfs de hyena's en de gieren zochten de schaduw. Alexander Cold en Nadia Santos reden op Kobi, een onberekenbare mannetjesolifant. Het dier had genegenheid voor Nadia opgevat omdat zij de afgelopen dagen de moeite had genomen om de beginselen van de olifantentaal te leren en met hem te communiceren. Tijdens de lange tochten vertelde ze hem over Brazilië, waar ze vandaan kwam, een ver land waar wezens van zijn formaat niet voorkwamen, op een paar wonderlijke, oeroude dieren na, diep in het ondoordringbare hart van de Zuid-Amerikaanse bergen. Zo lief als Kobi Nadia vond, zo'n hekel had hij aan Alexander, en hij liet geen gelegenheid voorbijgaan beide gevoelens te demonstreren.

Kobi's vijf ton spieren en vet hielden stil bij een kleine oase, onder bestofte bomen die hun voedsel haalden uit een poel water met de kleur van thee met melk. Alexander had zijn eigen manier ontwikkeld om zonder zichzelf al te zeer te beschadigen van drie meter hoogte naar beneden te springen, want in de vijf dagen die de safari nu al duurde was hij er nog niet in geslaagd het dier tot enige samenwerking te bewegen. Hij had niet door dat Kobi precies naast de poel was gaan staan zodat de jongen bij het neerkomen tot zijn knieën in de modder wegzakte. Borobá, het zwarte aapje van Nadia, landde boven op hem. Toen hij de aap van zich af probeerde te krijgen, verloor hij zijn evenwicht en viel achterover. Hij vloekte binnensmonds, wist Borobá van zich af te schudden en kwam moeizaam overeind; hij zag niets doordat het smerige water langs zijn brillenglazen droop. Hij was net een schoon plekje op zijn T-shirt aan het zoeken om ze mee droog te poetsen, toen hij een duw in zijn rug kreeg waardoor hij plat vooroverviel. Kobi wachtte tot hij overeind krabbelde, draaide zich om, bracht zijn monumentale achterste in positie en liet een knallende scheet, recht in het gezicht van de jongen. De grap werd door de rest van de expeditieleden met een schaterend lachsalvo ontvangen.

Nadia maakte geen haast om beneden te komen, ze wachtte liever tot Kobi haar hielp om waardig vaste grond te bereiken. Ze stapte op de knie die hij haar aanbood, leunde op zijn slurf en kwam met de gewichtloosheid van een balletdanseres beneden. De olifant was verder tegen niemand zo voorkomend, zelfs niet tegen Michael Mushaha. Voor hem had hij respect, maar hij gaf verder niets om hem. Kobi was een dier met uitgesproken principes. Het was tot daar aan toe om toeristen op zijn rug te laten rijden, dat was gewoon werk waarvoor hij werd betaald met prima eten en modderbaden. Maar circuskunsten vertonen in ruil voor een handje pinda's, dat was heel iets anders. Hij was dol op pinda's, daar niet van, maar hij vond het veel leuker om iemand als Alexander te pesten. Waarom had hij eigenlijk een hekel aan hem? Hij wist het niet precies, het was een kwestie van gevoel. Hij vond het ergerlijk dat die jongen altijd om Nadia heen hing. De kudde telde dertien dieren, maar hij moest zo nodig altijd op dezelfde olifant klimmen als het meisje; het was weinig fijngevoelig van hem om op die manier tussen hem en Nadia te komen. Realiseerde hij zich niet dat ze privacy nodig hadden om te kunnen praten? Van tijd tot tijd een flinke duw en een stinkende scheet, dat was het minste wat dat joch verdiende. Kobi slaakte een diepe zucht toen Nadia op de grond stapte en hem als dank een kus op zijn slurf gaf. Dat meisje wist hoe het hoorde, zij vernederde hem nooit door hem pinda's aan te bieden.

'Die olifant is verliefd op Nadia,' zei Kate Cold spottend.

Borobá vond het maar niets zoals de relatie tussen Kobi en zijn baasje zich had ontwikkeld. Hij keek het nogal verontrust aan. Nadia's belangstelling voor de taal van de dikhuiden kon gevaarlijke gevolgen voor hem hebben. Ze zou toch niet van plan zijn hem in

te ruilen voor een andere mascotte? Misschien was het tijd om te doen of hij ziek was, om op die manier de onverdeelde aandacht van zijn baasje terug te winnen, maar hij was bang dat ze hem dan in het kamp zou achterlaten en hij de fantastische tochten door het reservaat zou mislopen. Dit was zijn enige mogelijkheid om wilde dieren te zien en het leek hem bovendien ook niet verstandig zijn rivaal uit het oog te verliezen. Hij ging op Nadia's schouder zitten, demonstratief in zijn recht, en schudde vanaf daar dreigend met zijn vuist naar de olifant.

‘En deze aap is jaloers,’ voegde Kate eraan toe.

De oude schrijfster was gewend aan Borobá's humeurigheid, want ze woonde al haast twee jaar met hem onder hetzelfde dak. Het was alsof ze een klein harig mannetje in haar flat had. Vanaf het begin al, want Nadia had alleen bij haar in New York willen komen wonen om daar te studeren op voorwaarde dat ze Borobá mocht meenemen. De twee waren onafscheidelijk. Ze waren zo aan elkaar verknocht dat ze zelfs speciaal toestemming had gekregen om hem mee naar school te nemen. Het was de enige aap in de onderwijsgeschiedenis van de stad die op regelmatige basis naar school ging. Het zou Kate niet verbazen als hij kon lezen. Ze had nachtmerries waarin Borobá met een bril op en een glas cognac in zijn hand de economische bijlage van de krant zat te lezen.

Kate keek naar het merkwaardige drietal dat Alexander, Nadia en Borobá vormden. De aap, jaloers op ieder wezen dat maar bij zijn baasje in de buurt kwam, had Alexander aanvankelijk geaccepteerd als een onvermijdelijk kwaad, maar was mettertijd op hem gesteld geraakt. Misschien realiseerde hij zich dat het in dit geval geen zin had om Nadia voor de keuze ‘hij of ik’ te stellen, zoals hij normaal gesproken deed. Je weet maar nooit wie van de twee ze had gekozen. Kate vond dat beide kinderen het afgelopen jaar erg waren veranderd. Nadia zou vijftien worden. Haar kleinzoon werd achttien, maar hij bezat al het postuur en de ernst van een volwassen man.

Nadia en Alexander waren zich ook bewust van die veranderingen. Tijdens de perioden die ze niet bij elkaar konden zijn communiceerden ze via e-mail, met een krankzinnige vasthoudendheid. Ze zaten hele dagen achter hun computers te tikken in een eindeloze dialoog, waarin ze elkaar deelgenoot maakten van alles wat ze beleefden, van de saaiste pietluttigheden uit hun dagelijkse leven tot typisch puberale, filosofische kommer en kwel. Ondanks de vele foto's die ze elkaar stuurden waren ze niet voorbereid op de verbazing die hen overviel toen ze elkaar weer in levenden lijve zagen en in het echt konden zien hoe ze waren gegroeid. Alexander had een groeispuurt doorgemaakt en was inmiddels net zo lang als zijn vader. Zijn gelaatstreken waren uitgesprokener geworden en de laatste maanden moest hij zich dagelijks scheren. Wat Nadia betreft, zij was niet langer het schriële wezentje met de papegaaienvleertjes in haar oor dat hij een paar jaar geleden in het Amazonegebied had leren kennen; je kon de vrouw die ze binnenkort zou zijn al in haar raden.

Kate en de twee kinderen bevonden zich in Afrika, op de eerste safari per olifant die er voor toeristen bestond. Het concept was ontwikkeld door Michael Mushaha, een Afrikaanse natuurwetenschapper die in Londen had gestudeerd. Hij had bedacht dat het de beste manier was om wilde dieren te benaderen. Afrikaanse olifanten laten zich niet makkelijk africhten, niet zoals de Indiase olifant en de olifanten elders ter wereld, maar met geduld en behoedzaamheid was het Michael gelukt. In de reisbrochure legde hij het in enkele zinnen uit: ‘Olifanten maken deel uit van de omgeving, en hun aanwezigheid verstoort de andere dieren niet. Ze hebben geen benzine nodig, vervuilen de lucht niet en trekken geen aandacht.’ Op het moment dat Kate Cold de opdracht kreeg om hier een artikel over te schrijven, was ze met Alexander en Nadia in Tunkhala, de hoofdstad van het Rijk van de Gouden Draak. Ze waren uitgenodigd door koning Dil Bahadur en zijn echtgenote Pema om kennis te maken met hun eerste zoon en de inwijding van het nieuwe beeld van de draak bij te wonen. Het origineel, dat bij een explosie was verwoest, was vervangen door een kopie die door een met Kate bevriende juwelier was vervaardigd.